

**Джек Лондон
(1876 – 1916)**

**Оповідання
“Жага до
життя”. Описи
природи та їх
роль в тексті.**

Початок оповіді

”Побіля обрію дотлівало сонце, ледве проглядаючи крізь запону туману й мли, що налягали на землю без чітких обрисів, наче гуща.”

“ Невесела картина. З усіх боків, аж до обрію, одноманітна пустеля, пагорби всі пологі й низькі. Ані деревця, ані кущика, ні травинки - нічого, крім безкрайньої страшної пустки “

“...Очі засвітилися тугою пораненого оленя”.

“...В його очах нараз проблиснув страх”.

Перший день.

“Сонце зійшло на північному сході - принаймні там розвидніло, бо сонце ховалося за товщею сизих хмар”.

“Ніде ані деревця, ні кущика - саме тільки сіре море моху, серед якого розкидано сірі скелі, сірі озерця та сірі струмки. Небо теж було сіре. А на небі ні сонця, ні навіть проблиску сонця”.

“Голод давався взнаки...” “Нога набрякла, але цей біль був за дурницю проти болю у шлунку”.

“Страшна втома змагала його...”

“Він безсило ростягнувся на вологій землі. Спершу він плакав тихенько, далі вголос, і його ридання розлягалися над байдужою пустелею довкола; опісля він плакав без сліз, конвульсивно схлипуючи.”

День другий

◆ “Сонця не було. Земля й небо стали ще сіріші, аж темні. Віяв холодний вітер... Почав падати мокрий лапатий сніг. Попервах він танув, ледве торкаючись землі, але дедалі снігопад густішав...”.

“Голод владно гнав його вперед...” “Його пойняло одне бажання - їсти. Виголоднів він просто до знетями”.

“Біль у шлунку дедалі тупішав і вщухав. Здавалося, шлунок дрімає”.

День третій

“Від дощу сніг розтанув,
біліли тільки верхівки
горбів. Визирнуло
сонце”.

“День видався туманний”.

“ Голод владно гнав його
вперед ”.

“ Його почали мучити
галюцинації ”.

“ Осмілілий зі страху, він
теж загарчав, дико,
люто, вкладаючи в це
гарчання весь свій страх,
як невіддільний від
життя, переплетений з
найглибшими його
коріннями ” .

День четвертий

“Він прийшов до тями, лежачи горілиць на кам'яному виступі. Гріло яскраве сонце.”

“Сонце пестило його ніжними променями й напоювало теплом ...”

“Він був спокійний і мислив ясно. Хоч він і охляв до краю, проте болю не відчував. Їсти не хотілося”

”Він знайшов у собі силу звестись на рівні ноги й навіть іти, тобто ледь переставляти ноги, як присмертна людина” .

“Він уже нічого не відчував і не хвилювався. Він став несприйнятливий до болю. Шлунок і нерви заснули. Але життя, яке ще жевріло в ньому, гнало його вперед. Він зовсім виснажився, проте життя в ньому відмовлялось”

День п'ятий

«Зійшло яскраве
сонце... Погода
стояла чудова...»

“ Зі сльозами, що котилися по запалих щоках, чоловік розповів, хто він такий та що йому довелося зазнати “.

“ І все ж чоловік мався при своєму розумі. Просто він уживав запобіжних заходів на випадок голоднечі, та й годі”.

Рокуэлл Кент «Аляска. Вид с Лисьего острова
зимой».

